

Sygn. akt IV KZ 49/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **L.C.**

w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 października 2019 r.
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącej VII Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w C.

z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)

o uznaniu za bezskuteczny wniosku skazanego L. C. w przedmiocie przywrócenia
terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku
Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt VII Ka (...)

postanowił

**uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi
Okręgowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 19 czerwca 2019 r. L.C. złożył wniosek o przywrócenie terminu do
wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w C. i wyznaczenie obrońcy z
urzędu do sporządzenia kasacji oraz wstrzymanie wykonania kary pozbawienia
wolności.

We wniosku skazany zakwestionował prawidłowość wydania wyroku
łącznego i wskazując, że jest z zawodu technikiem spawalnictwa wnosi
o przyznanie mu do prowadzenia sprawy obrońcy.

W dniu 28 czerwca 2019 r. Przewodnicząca VII Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w C. wydała zarządzenie, na mocy którego

uznano za bezskuteczny wniosek skazanego L.C. w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt VII Ka (...).

W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że powodem wydania przedmiotowej decyzji procesowej jest fakt, iż skazany nie dochował wskazanego w art. 126 § 1 k.p.k. 7 – dniowego zawitego terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności, liczonego od dnia ustania przeszkody. Stwierdzono bowiem, że choć skazany nie podał w swym wniosku, jaka była przeszkoda w wywiedzeniu kasacji, niemniej należy uznać, że mogła to być tylko nieznajomość zapadłego przeciwko niemu w dniu 19 października 2012 r. wyroku. Ta konstatacja doprowadziła Przewodniczącą do przekonania, że wiedzę o tym wyroku skazany nabył bezspornie wówczas, gdy zaczął odbywać karę orzeczoną prawomocnym wyrokiem, a co więcej, że skazanemu doręczono również na jego wniosek odpisy wyroków z uzasadnieniami. Powyższe oznacza, że „już w 2015 r. skazany mógł bez przeszkód złożyć wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia wniosku o sporządzenie i doręczenie mu wyroku, czy też i kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się skuteczne w tym znaczeniu, że jego wniesienie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego zarządzenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżone zarządzenie jest bowiem błędne.

Z niezrozumiałych względów mimo, że skazany złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji, czego sędzia wydająca zarządzenie (jak wynika z uzasadnienia tej decyzji procesowej) miała świadomość, zarządzenie dotyczy wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Właściwe ustalenie czynności procesowej, której dotyczy wniosek o przywrócenie terminu, ma zaś podstawowe znaczenie dla oceny jego zasadności. Inne však przyczyny mogą być uznane za usprawiedliwiające, w świetle art. 126 k.p.k., niedochowanie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, a inne za usprawiedliwiające niedochowanie terminu do wniesienia kasacji. Innych też należy dochować wymogów formalnych składając wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku,

a innych domagając się przywrócenia terminu do wniesienia kasacji. W analizowanej sprawie kwestia ta nabiera szczególnego znaczenia, a to z uwagi na fakt, że w tym przypadku to nie wnioskodawca, ale sama sędzia sporządzająca zarządzenie ustaliła przyczynę niedochowania przez skarżącego terminu z art. 126 § 1 k.p.k. Postąpienie takie, które i w innych okolicznościach należałoby uznać za wadliwe, w sytuacji wskazanego wyżej dysonansu pomiędzy treścią wniosku, a treścią zarządzenia, jawi się jako jednoznacznie nieuprawnione.

Rozwijając ten wątek należy przypomnieć, że zbadanie zasadności wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej musi być poprzedzone ustaleniem, czy wniosek został złożony z dochowaniem terminu wskazanego w art. 126 § 1 k.p.k. Jeśli powyższa okoliczność nie wynika z treści wniosku, gdyż strona nie wskazała do kiedy wspomniana przeszkoda trwała lub na czym polegała, organ dokonujący kontroli formalnej wniosku winien wezwać wnioskodawcę, w trybie art. 120 k.p.k., do usunięcia braków formalnych wniosku pod rygorem uznania go za bezskuteczny. Dopiero zaniechanie przez wnioskodawcę wykonania tego obowiązku lub stwierdzenie, na skutek jego wykonania, iż wnioskodawca złożył wniosek po upływie 7 dni od daty ustania przeszkody, uprawniałoby do wydania zarządzenia o uznaniu wniosku o przywrócenie terminu za bezskuteczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., II KZ 42/14, OSNKW 2015/5/46).

W przedmiotowej sprawie zaś, mimo tego, że w złożonym przez siebie wniosku wnioskodawca nie wskazał ani przeszkody, która uniemożliwiła mu dochowanie terminu, ani też daty w jakiej ona ustała, organ zaniechał wezwania go o uzupełnienie braków formalnych i sam arbitralnie ustalił przeszkodę, jak i czas jej trwania.

W związku z tym, że procedowanie takie było w sposób oczywisty nieprawidłowe, należało zaskarżone zarządzenie uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania w celu przeprowadzenia prawidłowej kontroli formalnej złożonego przez L. C. wniosku, a następnie – w zależności od jej wyników – podjęcia dalszych decyzji procesowych.

as

